

Arrest

nr. 210 985 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kende verzoeker op 29 november 2007 de subsidiaire beschermingsstatus toe, waardoor verzoeker tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten.

1.2. Op 9 december 2016 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om over te gaan tot de intrekking van de aan verzoeker toegestane subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 juni 2017 de beslissing om verzoekers verblijf te beëindigen.

1.4. Bij arrest nr. 192 082 van 18 september 2017 bevestigde de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 juni 2018 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op 29 juni 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [S.M.]

voornaam: [C.]

[...]

nationaliteit: Somalië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ ARRO op 29/06/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene kwam naar België als niet-begeleide minderjarige vluchteling. Op het moment van zijn asielaanvraag was hij 16 jaar en 9 maanden oud. Hij kwam aan in België op 07/11/2006, hij vroeg diezelfde dag asiel aan. Op 29/11/2007 besliste het CGVS om de vluchtelingenstatus te weigeren maar kende hem wel subsidiaire bescherming toe. Dit recht op tijdelijk verblijf werd telkens verlengd. Op 22/05/2013 besliste DVZ om recht op verblijf onbeperkt in de tijd te laten gelden.

Betrokkene kwam echter in aanraking met het gerecht. Hij werd tweemaal veroordeeld voor zware inbreuken op de drugswetgeving.

- De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 14/05/2011 tot 1 jaar gevangenis voor inbreuken op de drugswetgeving. Hij zou psychotrope stoffen vervaardigd hebben, in bezit of te koop hebben gesteld, afgeleverd of aangeschaft hebben. Het betrof hier Cathine.

- De Correctionele rechtbank van Leper veroordeelde betrokkene op 26/10/2015 opnieuw tot 1 jaar gevangenis voor inbreuken op de drugswetgeving. Hij zou psychotrope stoffen vervaardigd hebben, in bezit of te koop hebben gesteld, afgeleverd of aangeschaft hebben. Ditmaal betrof het cannabis en speed.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.” “Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)). Betrokkene toont een duidelijke minachting voor de normen en waarden van onze samenleving. Bovendien valt hij in herhaling en trekt hij geen lessen uit een eerdere veroordeling.

Op basis van deze veroordelingen besliste het CGVS op 09/12/2016 om de subsidiaire bescherming in te trekken. Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing maar op 18/09/2017 verwierp de RVV dit beroep. Het CGVS en de RVV zijn van mening dat een repatriëring naar Somalië geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM hoeft te betekenen. Het CGVS oordeelt dat hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu (waar betrokkene vandaag komt) complex is, betrokkene ‘geen reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon.’ Er is met andere woorden geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugwijzing.

In navolging van deze beslissing besloot ook de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22/06/2017 om een einde te stellen aan het intussen verworven recht op onbeperkt verblijf van betrokkene. Betrokkene nam op 27/09/2017 kennis van deze beslissing.

Betrokkene bevindt zich momenteel dus in een illegale verblijfssituatie en dient het land te verlaten.

Tijdens zijn verblijf in België maakte hij kennis met enkele Belgische vrouwen bij wie hij ook enkele kinderen zou hebben verwekt. Geen van deze kinderen heeft hij echter officieel erkend. Bij mevrouw [K.Y.] (°16/05/1991) verwekte hij twee kinderen, [K.M.] (°08/11/2012) en [K.B.] (°24/09/2010). Bij zijn meest recente (ex)-vriendin [L.C.] (°02/11/1995) verwekte hij een dochter [L.N.] (°28/03/2015). Al deze kinderen beschikken over de Belgische nationaliteit. Met de eerste twee kinderen heeft betrokkene geen contact meer. Met het jongste kind zou hij wel nog contact hebben. Uit een politieverslag van 04/03/2017 blijkt dat hij op bepaalde dagen voor het kind zorgt maar dat hij soms deze regeling ‘vergeet’ en het kind niet gaat ophalen. Hij zou ook veel drinken (vermoedelijk bedoelt mevrouw [L.] alcoholische dranken) en financieel niet bijdragen aan het onderhoud van het kind. Uit dit verslag blijkt duidelijk dat betrokkene de verantwoordelijkheid van het co-ouderschap niet aankan.

Betrokkene kan vanuit het buitenland procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen om zijn kinderen te komen bezoeken indien hij dat wil. Hij kan met hen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 hoeft met betrekking tot het recht op een familiaal leven dus geen sprake te zijn. Bovendien is het recht op een familiaal leven soms ondergeschikt aan de belangen van de staat bij het garanderen van een veilige samenleving. In dit geval, op basis van de veroordelingen van betrokkene, kunnen we stellen dat dit het geval is. Betrokkene krijgt een inreisverbod van 8 jaar opgelegd. Hij kan steeds, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zijn familie in België te komen bezoeken.

Betrokkene vertoefde jarenlang in legaal verblijf. Hij woont ondertussen 11 jaar in België en heeft er waarschijnlijk een sociaal netwerk opgebouwd, er is mogelijk zelfs sprake van integratie in de maatschappij. Toch geldt hier dezelfde redenering: de staat dient de samenleving te beschermen tegen inbreuken op de openbare orde. Aangezien betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde, rust op de staat geen verplichting om diens privéleven te beschermen. Betrokkene is nog jong, hij is in staat om te werken, het zal voor hem dan ook niet zo moeilijk zijn om opnieuw een leven op te bouwen in Somalië.

Bij zijn aanhouding op 29/06/2018 werd betrokkene gehoord door de politie van PZ ARRO. Hij verwijst naar zijn (ex)- vriendin en zijn drie kinderen die verblijf hebben in België. Hij wenst in België te blijven omdat hij nog familie heeft in België, onder andere nog een tante [M.F.] die in Antwerpen zou wonen. Ten aanzien van deze tante kunnen de bepalingen van artikel 8 van het EVRM allerm minst gelden aangezien zij geen deel uitmaakt van een eventueel kerngezin.

Betrokkene had een recht op verblijf waar de Belgische staat een einde heeft aan gesteld. Deze beslissing betekent dus ook een inmenging in het famil[i]ale leven en het privéleven van betrokkene. Dit is echter, met het oog op de maatschappelijke veiligheid gerechtvaardigd. Het belang van de staat in haar st[r]ijd tegen de drugsgesrelateerde cr[i]minaliteit weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiale leven en privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Er is met andere woorden geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Hij verklaart bij zijn aanhouding dat hij een medisch probleem heeft, namelijk een kogel in zijn schouder en dat hij hiervoor wordt opgevolgd. Betrokkene brengt verder geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Uit bovenstaande paragrafen blijkt dat we rekening hebben gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. We konden geen schending van deze wetsbepaling vaststellen.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22/06/2017 besloot om een einde te stellen aan het intussen verworven recht op onbeperkt verblijf van betrokkene. Betrokkene nam op 27/09/2017 kennis van deze beslissing. Hij diende het land te verlaten maar heeft dit niet gedaan.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone [...] en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene kwam naar België als niet-begeleide minderjarige vluchteling. Op het moment van zijn asielaanvraag was hij 16 jaar en 9 maanden oud. Hij kwam aan in België op 07/11/2006, hij vroeg diezelfde dag asiel aan. Op 29/11/2007 besliste het CGVS om de vluchtelingenstatus te weigeren maar

kende hem wel subsidiaire bescherming toe. Dit recht op tijdelijk verblijf werd telkens verlengd. Op 22/05/2013 besliste DVZ om recht op verblijf onbeperkt in de tijd te laten gelden.

Betrokkene kwam echter in aanraking met het gerecht. Hij werd tweemaal veroordeeld voor zware inbreuken op de drugswetgeving.

- De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 14/05/2011 tot 1 jaar gevangenis voor inbreuken op de drugswetgeving. Hij zou psychotrope stoffen vervaardigd hebben, in bezit of te koop hebben gesteld, afgeleverd of aangeschaft hebben. Het betrof hier Cathine.
- De Correctionele rechtbank van Leper veroordeelde betrokkene op 26/10/2015 opnieuw tot 1 jaar gevangenis voor inbreuken op de drugswetgeving. Hij zou psychotrope stoffen vervaardigd hebben, in bezit of te koop hebben gesteld, afgeleverd of aangeschaft hebben. Ditmaal betrof het cannabis en speed.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.” “Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)). Betrokkene toont een duidelijke minachting voor de normen en waarden van onze samenleving. Bovendien valt hij in herhaling en trekt hij geen lessen uit een eerdere veroordeling.

Op basis van deze veroordelingen besliste het CGVS op 09/12/2016 om de subsidiaire bescherming in te trekken. Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing maar op 18/09/2017 verwierp de RVV dit beroep. Het CGVS en de RVV zijn van mening dat een repatriëring naar Somalië geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM hoeft te betekenen. Het CGVS oordeelt dat hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu (waar betrokkene vandaag komt) complex is, betrokkene ‘geen reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon.’ Er is met andere woorden geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugwijzing. In navolging van deze beslissing besloot ook de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22/06/2017 om een einde te stellen aan het intussen verworven recht op onbeperkt verblijf van betrokkene. Betrokkene nam op 27/09/2017 kennis van deze beslissing.

Betrokkene bevindt zich momenteel dus in een illegale verblijfssituatie en dient het land te verlaten.

Tijdens zijn verblijf in België maakte hij kennis met enkele Belgische vrouwen bij wie hij ook enkele kinderen zou hebben verwekt. Geen van deze kinderen heeft hij echter officieel erkend. Bij mevrouw [K.Y.] (°16/05/1991) verwekte hij twee kinderen, [K.M.] (°08/11/2012) en [K.B.] (°24/09/2010). Bij zijn meest recente (ex)-vriendin [L.C.] (°02/11/1995) verwekte hij een dochter [L.N.] (°28/03/2015). Al deze kinderen beschikken over de Belgische nationaliteit. Met de eerste twee kinderen heeft betrokkene geen contact meer. Met het jongste kind zou hij wel nog contact hebben. Uit een politieverslag van 04/03/2017 blijkt dat hij op bepaalde dagen voor het kind zorgt maar dat hij soms deze regeling ‘vergeet’ en het kind niet gaat ophalen. Hij zou ook veel drinken (vermoedelijk bedoelt mevrouw [L.] alcoholische dranken) en financieel niet bijdragen aan het onderhoud van het kind. Uit dit verslag blijkt duidelijk dat betrokkene de verantwoordelijkheid van het co-ouderschap niet aankan.

Betrokkene kan vanuit het buitenland procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen om zijn kinderen te komen bezoeken indien hij dat wil. Hij kan met hen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 hoeft met betrekking tot het recht op

een familiaal leven dus geen sprake te zijn. Bovendien is het recht op een familiaal leven soms ondergeschikt aan de belangen van de staat bij het garanderen van een veilige samenleving. In dit geval, op basis van de veroordelingen van betrokkene, kunnen we stellen dat dit het geval is. Betrokkene krijgt een inreisverbod van 8 jaar opgelegd. Hij kan steeds, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zijn familie in België te komen bezoeken.

Betrokkene vertoefde jarenlang in legaal verblijf. Hij woont ondertussen 11 jaar in België en heeft er waarschijnlijk een sociaal netwerk opgebouwd, er is mogelijk zelfs sprake van integratie in de maatschappij. Toch geldt hier dezelfde redenering: de staat dient de samenleving te beschermen tegen inbreuken op de openbare orde. Aangezien betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde, rust op de staat geen verplichting om diens privéleven te beschermen. Betrokkene is nog jong, hij is in staat om te werken, het zal voor hem dan ook niet zo moeilijk zijn om opnieuw een leven op te bouwen in Somalië.

Bij zijn aanhouding op 29/06/2018 werd betrokkene gehoord door de politie van PZ ARRO. Hij verwijst naar zijn (ex)- vriendin en zijn drie kinderen die verblijf hebben in België. Hij wenst in België te blijven omdat hij nog familie heeft in België, onder andere nog een tante [M.F.] die in Antwerpen zou wonen. Ten aanzien van deze tante kunnen de bepalingen van artikel 8 van het EVRM allerm minst gelden aangezien zij geen deel uitmaakt van een eventueel kerngezin.

Betrokkene had een recht op verblijf waar de Belgische staat een einde heeft aan gesteld. Deze beslissing betekent dus ook een inmenging in het famili[er]ale leven en het privéleven van betrokkene. Dit is echter, met het oog op de maatschappelijke veiligheid gerechtvaardigd. Het belang van de staat in haar st[r]ijd tegen de drugsgesrelateerde cr[im]inaliteit weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiale leven en privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Er is met andere woorden geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Hij verklaart bij zijn aanhouding dat hij een medisch probleem heeft, namelijk een kogel in zijn schouder en dat hij hiervoor wordt opgevolgd. Betrokkene brengt verder geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Uit bovenstaande paragrafen blijkt dat we rekening hebben gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. We konden geen schending van deze [wets]be[pal]ing vaststellen;

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22/06/2017 besloot om een einde te stellen aan het intussen verworven recht op onbeperkt verblijf van betrokkene. Betrokkene nam op 27/09/2017 kennis van deze beslissing. Hij diende het land te verlaten maar heeft dit niet gedaan.

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Arro tijdens zijn aanhouding op 29/06/2018. Hij verklaart dat hij niet terug kan naar Somalië omdat hij hier familie heeft (partner/kind). Dit legt niet echt uit waarom betrokkene niet terug kan naar Somalië, dit werd eerder al besproken in het kader van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene legt niet uit waarom een terugkeer naar Somalië een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou betekenen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22/06/2017 besloot om een einde te stellen aan het intussen verworven recht op onbeperkt verblijf van betrokkene. Betrokkene nam op 27/09/2017 kennis van deze beslissing. Hij diende het land te verlaten maar heeft dit niet gedaan.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt het volgende ter onderbouwing van zijn standpunt:

"Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen krachtens art. 39/2 § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de 'Vreemdelingenwet' genoemd) - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de besluitvorming van de Dienst Vreemdelingenzaken (D.V.Z.) erg onredelijk is.

Er is een schending van art. 8 E.V.R.M., dat stelt dat iedereen recht heeft op zijn gezinsleven.

Verzoeker, die in de loop van 2006 in België aangekomen is, heeft een feitelijk gezin gevormd met [C.L.], van Belgische nationaliteit. Uit deze feitelijke gezinsvorming is een kind geboren, nl. [L.N.], geboren op 28 maart 2015.

De feitelijke gezinsvorming werd beëindigd, en er werd een regeling van co-ouderschap uitgewerkt. In de periode tussen maart 2017 en december 2017 was [N.] beurtelings een week bij de vader, en een week bij de moeder.

In de periode van januari 2018 t/m april 2018 hebben verzoeker en de moeder opnieuw samengewoond, zodat er opnieuw een gezin was dat uit drie personen bestond.

In de loop van mei 2018 hebben verzoeker en de moeder de samenwoning beëindigd, en er wordt opnieuw een regeling van co-ouderschap m.b.t. [N.] uitgewerkt.

Ter staving van deze feiten legt verzoeker een aantal stukken voor, gebundeld in kaft 2, die aantonen dat hij wel degelijk contact heeft met zijn dochter [N.].

Het schrijven dd. 19 juni 2018 - m.a.w. van amper een drietal weken geleden - (stuk 3), toont ten genoegen van rechte aan dat er op huidig ogenblik een hechte en innige band is tussen verzoeker en zijn dochter [N.], want er werd beslist dat de hulpverlening niet meer maatschappelijk noodzakelijk is, zodat er een einde kan gesteld worden aan de opvolging vanuit het Ondersteuningscentrum Jeugdzorg (OCJ).

Indien verzoeker het land zou moeten verlaten, zou er een eind komen aan de band tussen verzoeker en zijn dochtertje, en dat ware een grove inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker, en een flagrante schending van art. 8.1 E.V.R.M."

3.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat, overeenkomstig het tweede lid van deze verdragsbepaling, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat in casu niet ter discussie dat er een wettelijke basis is die verweerder toelaat de bestreden beslissing te nemen. Het staat ook vast dat verweerder oordeelde dat de bestreden maatregel vereist is ter bescherming van de openbare orde en dat hij derhalve een van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen nastreeft. Verweerder heeft verder de vereiste belangenafweging doorgevoerd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker langdurig legaal in het Rijk heeft verbleven, dat hij een sociaal netwerk in België heeft opgebouwd, dat hij een aantal kinderen bij Belgische vrouwen heeft verwekt en dat hij contacten onderhoudt met één kind. Verweerder heeft geoordeeld dat, ondanks het feit dat verzoeker dergelijke banden in het Rijk heeft, een verwijdering uit het Rijk toch vereist is gelet op het feit dat verzoeker herhaaldelijk strafbare feiten pleegde. Hij heeft hierbij verwezen naar de aard, de ernst en het recent karakter van de gepleegde feiten en geoordeeld dat uit verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet waarom hij de belangen van verzoeker ondergeschikt acht aan deze van de Belgische samenleving. Hij heeft bij deze afweging ook in aanmerking genomen dat verzoeker nog contacten heeft met één kind en erop gewezen dat de bestreden beslissing verzoeker op zich niet verhindert om deze contacten verder te onderhouden. Hij heeft hierbij, onder meer, gesteld dat verzoeker gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen. Er wordt door verzoeker geenszins aangetoond dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk is en er geen deugdelijke belangenafweging gebeurde. Verzoeker benadrukt weliswaar dat hij nog contacten onderhoudt en dat hij een hechte band heeft met één van de kinderen waarvan hij stelt de vader te zijn en hij zet uiteen dat er een einde werd gesteld aan de ondersteuning van het Ondersteuningscentrum Jeugdzorg wat betreft dit kind, maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerd of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat hij in het verleden afspraken omtrent dit kind niet nakwam, dat hij zijn contacten met dit kind kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en dat de belangen van de samenleving hoe dan ook zwaarder doorwegen dan de zijne.

Verzoekers betoog laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

3.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker tevens niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding en verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK